

Els diferents elements del llenguatge sonor.

El món radiofònic té el seu propi llenguatge, la força comunicativa del qual rau en una eficaç utilització de determinats elements en un marc de símbols i significats compartits amb el públic.

Els principals elements amb què compta aquest tipus de llenguatge són: la **paraula** (llenguatge verbal), la **música** (llenguatge musical), els **efectes especials** i la utilització intencionada del **silenci** com a recurs expressiu.

La veu, la música, els silencis i els efectes sonors.

En la major part de productes radiofònics, el pes de **la veu** –la força del llenguatge verbal- és especialment important. Tot i que el llenguatge musical té també un clar protagonisme per ell mateix, la veu sol ser el fil conductor que en bona part de casos, dona significat a la major part de missatges radiofònics que rebem o volem fer arribar als demés. És per això que el tractament del llenguatge verbal a la ràdio mereix una especial atenció i dedicació, per tal d'aconseguir-ne un màxim profit com a possibles locutors, o bé treure'n la intenció i el significat clar d'allò que ens volen fer entendre quan escoltem algun programa.

Aquests són alguns dels elements que hem de tenir presents respecte al seu tractament i anàlisi:

La utilització de la paraula en un programa radiofònic				
Nivell d'importància d'aquest recurs respecte als altres	Música	Molt	Igual	Poc
	Efectes sonors	Molt	Igual	Poc
	silenci	Molt	Igual	Poc
Claredat enunciativa	Vocalització			
	Nivell d'entrebancs i/o vacil·lacions			
	Ritme (rapidesa, lentitud, monotonia...)			
	Entonació			
Nivell de correcció	Frases i idees clares			
	Utilització de paraules amb propietat			
	Nivell de varietat lèxica (vocabulari)			
Adequació del registre lingüístic	Tipus de nivell de llenguatge (culte, científic, col·loquial...)			
	Nivell d'adequació del llenguatge al tipus de programa.			

Un altre element especialment important en el discurs radiofònic és **la música**. La seva força expressiva té sentit per ella mateixa i actua directament sobre la part emotiva del públic. Prova d'això és la gran quantitat de programes en què la música n'és la protagonista. Pot utilitzar-se també, a l'igual que la resta d'elements, com a element dramàtic per ambientar i/o donar força expressiva a determinades situacions radiofòniques.

Podem considerar també la utilització intencionada **del silenci** com un altre recurs expressiu del llenguatge radiofònic. Es pot utilitzar en moltes i variades situacions, aïlladament o bé en combinació amb altres elements (música, veu, efectes), per tal d'aconseguir augmentar la força expressiva d'una determinada emissió.

A bona part de programes radiofònics hi apareixen diferents sons que de forma aïllada, reiterada, intermitent o continuada, els completen o emfatitzen. Aquests **efectes** suggereixen un conjunt molt ampli d'objectes i altres elements que l'oient associa amb la realitat. La seva funció pot ser també molt variada: descriptiva, expressiva, narrativa....